

Arrest

nr. 261 901 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. LAURENT *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op X 1990 in X, departement Caqueta, Colombia. U groeide aanvankelijk op bij uw moeder op in de regio Caqueta, uw vader verloor reeds toen u slechts enkele maanden oud. Uw moeder kon niet goed voor u zorgen en toen u vier jaar oud was, namen uw grootouders langs vaderskant uw opvoeding ten harte. Tijdens uw tienerjaren bracht u een periode door in Bogotá bij een familie die u in huis nam. In 2014 leerde u uw

huidige partner kennen, jullie gingen in 2016 samenwonen in Florencia, Caqueta en kregen datzelfde jaar een dochtertje.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner (...):

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 8 december 1990 in Florencia, departement Caqueta, Colombia en bracht er uw jeugd door. Daarnaast verbleef u ook geregeld in andere dorpen en steden in de omgeving van Caqueta, waaronder de gemeente Puerto Rico. Na uw middelbare studies vatte u een universitaire opleiding in bedrijfsadministratie aan, maar u kon deze opleiding niet afwerken en behaalde uw diploma niet. U ging aan de slag als zelfstandig handelaar, u verkocht verscheidene commerciële goederen en doorkruiste daarvoor de omgeving om deze aan de man te brengen. Sinds 2014 vormt u een koppel met (...). In 2016 gingen jullie samenwonen in Florencia en op 8 februari 2016 werd jullie dochter (...) geboren. Datzelfde jaar werd u tevens vader van een zoon, (...), op 19 december 2016. Hij verblijft tot op heden bij zijn moeder in Bogotá.

In de regio Caqueta is de guerrilla actief en heeft de overheid weinig vat op deze groepering. Uw familie, die eerder gelinkt was aan het nationale Colombiaanse leger, werd ten tijde van het gewapend conflict meermaals slachtoffer. Uw oom (...) werd in 1996 een tijd ontvoerd. Ook uw vader werd het slachtoffer van een ontvoering in 2000, en besloot na afloop hiervan naar Canada te verhuizen. Als kind verbleef u geregeld op verschillende plaatsen in de omgeving omwille van het gevaar dat van het conflict uitging. De familie werd ook ontheemd. In 2010 werd de toenmalige partner van uw moeder, een politiesergeant, gedood. Uw moeder, (...) verliet enkele jaren het land en reisde naar België, maar vroeg geen asiel aan. Uw oom langs moederskant, (...), was sociaal leider en van 2016 tot 2019 ook gemeenteraadslid in Puerto Rico, Caqueta. Hij kreeg hierdoor problemen en vluchtte samen met zijn kinderen op 4 maart 2020 naar België. Hij werd op 9 november 2020 erkend als vluchteling.

Ook u kende rechtstreekse confrontaties met de guerrilla, meer bepaald de groep van Teofilo Forero, ofte Frente 39 van de Farc. Op 25 augustus 2018 was u uw grootouders gaan bezoeken op hun verderop gelegen finca in San Antonio. Deze ligt zeer afgelegen en is moeilijk te bereiken. Men had u reeds verwittigd dat de veiligheidssituatie er niet goed was. De volgende ochtend, op 26 augustus 2018, werd u in San Antonio benaderd door enkele guerrillero's. Zij namen u mee naar hun kamp, waar een persoon u ondervraagde. Daarbij bleek dat de guerrillagroep reeds alle informatie had over u en uw gezin. Ze zeiden u dat u geen enkele reden had om in hun zone te zijn en droegen u op om te vertrekken. U vertrok weer naar Florencia en hervatte uw normale leven.

Op 18 januari 2019 werd u onderweg terug naar huis aan een stoplicht door twee mannen tegengehouden. Deze mannen waren gewapend en behoorden tot de guerrilla. Er werd u gezegd dat u zich ongeveer een maand later, op 15 februari 2019, voor de guerrilla moest presenteren. De mannen gaven u een plaats en uur van afspraak en lieten u daarop gaan. U was erg geschrokken, maar besloot dat u niet naar de afspraak zou gaan. De dag van de afspraak verbleef u bij uw oom (...) in de omgeving van Florencia. In de periode nadien was u niet veel thuis, maar één of twee keer kwamen er onbekende personen naar het huis en vroegen achter u bij uw partner. U besloot hierop dat het voor Sandra en jullie dochter niet langer veilig was in Caqueta. Op 26 april 2019 vertrokken uw partner en uw dochter naar de hoofdstad Bogotá, waar ze terecht konden bij mensen die ze als familie beschouwt. U bleef achter in Florencia, maar u nam voorzorgsmaatregelen. Zo vermeed u om te lang op eenzelfde adres te blijven en schipperde u tussen uw ooms (...) en (...), die u hielpen. U zag na verschillende maanden echter dat de veiligheid in Caqueta er niet op verbeterde en besloot om uw partner en dochter in Bogotá te vervoegen. Op 16 december 2019 reisde u af naar de hoofdstad, waar u bij uw gezin bleef tot de dag van jullie vertrek uit het land.

Op 3 maart 2020 verliet u samen met uw partner (...) en jullie dochter Colombia en reisde u met het vliegtuig via Parijs naar België. Vervolgens deden jullie op 9 maart 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u zal sterven door toedoen van de guerrilla, alsook dat uw kinderen iets zou overkomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u en uw partner de volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, het paspoort van jullie dochter, foto's van de Belgische verblijfskaart

van uw moeder en foto's van een kaart vanwege de nationale politie betreffende uw moeder, foto's van het Canadese paspoort van uw vader, foto's van documenten betreffende de dienstplicht van uw broer (...) en foto's van deze broer als militair, foto's van document betreffende de moord op de voormalige partner van uw moeder, drie aangiftes van oom (...) bij de lokale Defensoria en Peroneria, twee certificaten betreffende het sociaal engagement van uw oom (...), verscheidene foto's van onbekende personen, foto's van een aanval op politieagenten, nieuwsartikels, screenshots van nieuwsartikels die u deelt op uw facebookpagina en Spaanstalige informatie over de statuten van vluchtelingen en subsidiair beschermden.

U diende verscheidene van bovenstaande documenten in aan de hand van een usb-stick. Deze werden op vraag van het CGVS ook allemaal via mail ingediend en bevinden zich afgeprint in het administratieve dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS, p. 13; CGVS partner, p. 17) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner (...) die u hieronder kunt lezen:

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen sterven, alsook dat uw kinderen iets zal overkomen, door de toegenomen macht van de Farc in de regio Caqueta (CGVS, p. 31). U verwijst daarbij naar uw familiale achtergrond, gezien uw familie in het verleden reeds slachtoffer werd van de guerrilla omwille van hun militaire betrokkenheid. Zelf zou u eveneens confrontaties met de aanwezige guerrilla hebben meegemaakt, hetgeen u duidelijk maakte dat de situatie voor u ernstig was en hetgeen de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p. 19). Er dient echter te worden vastgesteld dat het door u beschreven asielrelaas wordt gekenmerkt door erg veel onwaarschijnlijkheden, alsook vertonen uw verklaringen en die van uw echtgenote meerdere fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door u voorgewende asielmotieven. Daarbij roepen deze elementen vraagtekens op omtrent de geloofwaardigheid van uw beweringen als zijnde dat u steeds in de regio Caqueta zou hebben gewoond (CGVS, p. 5-6).

Om te beginnen dient het CGVS te stellen dat de door u geschetste gang van zaken op geen enkele manier kan overtuigen wegens werkelijk weinig aannemelijk en geloofwaardig. Zo doet het vreemd aan dat de guerrillagroep u werkelijk gedurende geruime periodes steeds ongemoeid zou hebben gelaten indien deze u werkelijk in het vizier zou hebben gehad. Tussen de vermeende confrontaties in augustus 2018 en de volgende in januari 2019, vernam u immers nooit meer rechtstreeks iets van uw zogenaamde belagers (CGVS, p. 25). Ook nadat gewapende guerrilla u op 18 januari 2019 zou hebben

onderschept en u vervolgens zou hebben opgedragen om u op 15 februari 2019 voor hen te presenteren (CGVS, p. 20), hoorde of zag u deze personen nooit meer terug (CGVS, p. 26-27). Zelfs nadat duidelijk zou zijn geworden dat u niet zou zijn opgedaagd op 15 februari 2019 zoals geëist, zou er nooit meer enig contact zijn geweest met uw vermeende belagers. U bleef echter na deze beruchte dag nog bijna een jaar in dezelfde omgeving rond Florencia wonen, u vertrok immers pas naar Bogotá op 16 december 2019 (CGVS, p. 5). Dat u voorzorgsmaatregelen nam en niet steeds op eenzelfde plek verbleef kan niet overtuigen (CGVS, p. 27; zie tevens infra). U bleef immers gedurende geruime tijd eenvoudigweg aan het werk als zelfstandig handelaar tot enkele maanden voor uw vertrek naar Bogotá (CGVS, p. 8), ondanks uw mogelijke denkpiste dat dit werk en bijhorende verplaatsingen weleens de reden zou kunnen geweest zijn voor uw problemen (CGVS, p. 26, CGVS partner, p. 15. Ook uw partner geeft te kennen dat u na 15 februari 2019 gewoon opnieuw aan het werk bent gegaan (CGVS partner, p. 16). Uw job was echter allerm minst discreet te noemen, aangezien u hiervoor de hele regio doorkliefde, geïnteresseerden u konden bereiken via uw persoonlijk telefoonnummer en uw telefoonnummer, met uw toedoen, naarstig de ronde deed in de streek (CGVS, p. 7). De vaststelling dringt zich op dat indien de aanwezige guerrilla het werkelijk op u gemunt zou hebben en zij u werkelijk zouden hebben willen treffen, zij hiertoe in wezen ruim de kans hebben gekregen, in casu quod non. Eveneens acht het CGVS het weinig geloofwaardig dat u klaarblijkelijk zonder enige twijfel uw andere zoon in Colombia zou achterlaten indien er werkelijk gevaar zou dreigen. U geeft te kennen dat uw dochter en uw zoon voor u komen te staan, dat u voornamelijk angst heeft dat uw zoon iets zou kunnen overkomen en dat u erg bezorgd bent om zijn veiligheid in Bogotá bij zijn moeder (CGVS, p. 10, p. 31). Dat u echter nooit ook maar enige waarschuwing ten aanzien van uw zoon en zijn moeder zou hebben en simpelweg uit het land zou zijn vertrokken zonder ook maar enige melding te hebben gemaakt van een mogelijk gevaar, kan allerm minst overtuigen. Uw geloofwaardigheid komt aldus op de helling te staan.

Bovendien kunnen er verscheidene markante inconsistenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw partner, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig verder ondermijnt. Zo wekt het vooreerst al de grootste verbazing op dat u en uw echtgenote tegenstrijdige beweringen uiten omtrent de guerrillagroep die jullie zouden vrezen. U geeft enerzijds te kennen dat u zou zijn benaderd door de groepering van Teofilo Forero, die ook gekend zijn als het Frente 39 en die toebehoren aan de Farc (CGVS, p. 24-25). U verklaart verder dat dit de enige groep is die actief zou zijn in de regio Caqueta. Ook uw vrouw benoemt deze groep als die van Teofilo Forero, maar zij spreekt over het Frente 15 en schrijft deze groep toe aan het ELN, een geheel andere guerrillagroepering dan de Farc (CGVS partner, p. 16-17). Daarnaast verklaart u dat u zich op 15 februari 2019, de dag waarop u zich zou hebben moeten presenteren voor de guerrilla, in Florencia zou hebben bevonden bij uw oom (...) (CGVS, p. 28). Dit is opvallend, aangezien uw echtgenote eerder had verklaard dat u zich die bewuste dag samen met haar bij jullie thuis zou hebben opgesloten (CGVS partner, p. 16). Dat jullie over deze zaken alreeds geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen, het gaat nochtans over elementen die de kern van uw asielrelaas vormen, doet ernstig de wenkbrauwen fronsen. Daarbij beweert uw vrouw dat u een oom genaamd (...) heeft, die verdwenen is en waarover niets geweten is (CGVS partner, p. 14), terwijl uw oom (...) volgens u gewoon in Florencia woonachtig is (CGVS, p. 12). Tevens merkwaardig is het gegeven dat u aanhaalt dat uw partner na haar vertrek naar Bogotá in april 2019 nooit aan het werk zou zijn geweest in de hoofdstad en dat jullie dochter er nooit naar de kleuterschool of kindertuin zou zijn geweest, maar de hele dag bij haar moeder zou zijn gebleven (CGVS, p. 10, p. 23). Uw partner geeft daarentegen te kennen dat zij tussen mei en december 2019 in Bogotá aan de slag zou zijn geweest bij een bank en dat jullie dochter in die periode haar dagen zou hebben doorgebracht in de kleuterklas of kindertuin (CGVS partner, p. 5-7). Meer zelfs, jullie dochter zou nog naar de kindertuin zijn gegaan enkele dagen nadat u ook in Bogotá gearriveerd was in december 2019. Zij verklaart verder dat u in de omgeving van Florencia en Caqueta als handelaar zou hebben gewerkt tot de dag dat u naar Bogotá bent gekomen (CGVS partner p. 16), u geeft dan weer aan dat u al enkele maanden daarvoor zou zijn gestopt met uw handelsactiviteiten (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden tijdens het persoonlijk onderhoud, houdt u enerzijds slechts vast aan uw eigen beweringen en geeft u aan dat het onmogelijk kan dat uw dochter in Bogotá nog naar de kleuterklas ging en dat uw partner in Bogotá voor de bank in Bogotá zou hebben gewerkt nog voor jullie elkaar hadden leren kennen (CGVS, p. 30). Het louter vasthouden aan uw eigen versie kan uiteraard de bovenstaande tegenstrijdigheden niet uitwissen. Evenmin kan het gegeven dat u sommige verklaringen lichtjes aanpast, zijnde dat het weleens zou kunnen dat de ELN eveneens actief is in de regio en dat u op 15 februari 2019 ook wel bij uw partner zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 30), uw geloofwaardigheid herstellen.

Evenzeer frappant zijn de flagrante tegenstrijdigheden in uw verklaringen die betrekking hebben tot uw oom (...), met wie u ongeveer gelijktijdig naar België bent gereisd en met wie u naar eigen zeggen een

hechte band koestert (CGVS, p. 12). Volgens uw beweringen zou (...), een lokale sociale leider en gemeenteraadslid in Puerto Rico, Caqueta, onafgebroken in de omgeving van Caqueta hebben gewoond tot zijn vertrek naar België (CGVS, p. 22). Ook nadat uw oom zijn ontslag had gegeven als lokaal gemeenteraadslid, zou hij volgens u in Puerto Rico zijn blijven wonen. Uw vrouw beaamt dit eveneens (CGVS partner, p. 9-10). Meer nog, nadat uw vermeende problemen zich zouden hebben voorgedaan en uw vrouw en dochter in april 2019 reeds naar Bogotá waren getrokken, zou u afwisselend bij uw oom Y(...) en uw andere oom (...) hebben verbleven (CGVS, p. 21, p. 22, p. 30). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw oom (...) en zijn dochter (...) voor het CGVS hebben aangetoond dat zij gedurende elf maanden, van januari tot december 2019, in Ecuador verbleven om hun eigen problemen te ontvluchten (zie uittreksels gehoorverslagen oom en nicht in de blauwe farde van het administratief dossier). Uw verklaringen omtrent uw vermeend verblijf bij uw oom (...) in de regio Caqueta in de periode tussen april en december 2019, hetgeen een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van uw zogenaamde problemen, zijn dus manifest bedrieglijk. Het hoeft weinig verder betoog dat deze manifeste onwaarheid definitief uw geloofwaardigheid ten val brengt en dat er hierdoor geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. Uw bijkomende verklaringen wanneer u met bovenstaande vaststellingen wordt geconfronteerd, kunnen allerminst enige soelaas bieden. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het feit dat uw oom (...) gedurende deze periode zich niet eens in Colombia bevond, reageert u slechts dat u dit niet zou hebben geweten (CGVS, p. 30). Dit kan op geen enkele manier overtuigen. Zoals reeds aangehaald, u gaf eerder te kennen dat u en uw oom een hechte relatie zouden hebben en dat u bij hem zou hebben verbleven. Dat u dan niet zou hebben geweten dat de man en zijn dochter naar buurland Ecuador waren gevlucht, doet zeer merkwaardig aan. Dat jullie wel een sterke band zouden hebben maar elkaar niet alle intieme details zouden vertellen (CGVS, p. 31), kan evenmin verschoning bieden. Ook uw verdere beweringen als zou u eigenlijk wel geweten hebben dat uw oom in Ecuador zat en dat u enkel in het huis van (...) zou hebben verbleven, kan allerminst overtuigen. Eerder had u immers reeds gesteld dat u in de periode voor uw vertrek naar Bogotá in december 2019 bij uw ooms woonde en dat deze u toen hielpen (CGVS, p. 8). Uw geloofwaardigheid is op onomkeerbare wijze in het gedrang gebracht.

Doorheen het persoonlijk onderhoud verwijst u tevens meermaals naar uw familiegeschiedenis, namelijk dat uw familie in het verleden reeds slachtoffer werd van de guerrilla omwille van hun betrokkenheid bij het nationale Colombiaanse leger (CGVS, p. 18-19, p. 31). Er dient echter te worden opgemerkt dat louter verwijzingen naar het militaire verleden van enkele familieleden en vroegere gebeurtenissen die familieleden hebben meegemaakt, op geen enkele manier kan volstaan om internationale bescherming te rechtvaardigen. Een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade moet immers steeds in concreto worden aangetoond, in casu quod non. Dat uw familie in het verleden ten tijde van het gewapend conflict getroffen was, stelt het CGVS in deze niet noodzakelijk in vraag. Evenmin heeft het CGVS redenen om te twijfelen aan de politieke activiteiten van uw oom (...). Het mag echter duidelijk blijken dat uw concrete asielmotieven als weinig geloofwaardig en aannemelijk kunnen worden beschouwd. Bovendien lijkt het weinig aannemelijk dat, indien uw familie werkelijk in die mate geïmponeerd zou worden in de regio, er tot op heden nog steeds meerdere familieleden woonachtig zijn en u daar gedurende zo veel jaren zou blijven wonen zijn (CGVS, p. 6, p. 12), hoewel er over dit laatste enige twijfels kunnen worden opgemaakt (zie infra). U bent bovendien zelf nooit actief geweest in het Colombiaanse leger, u heeft zelfs nooit de algemeen verplichte legerdienst gedaan (CGVS, p. 23). Daarbij behoort u niet tot een politieke partij en heeft u zich in wezen steeds ver van de politiek gehouden (CGVS, p. 6, p. 23). Ingevolge de gebeurtenissen die uw familie in het verleden meemaakte in het kader van het toenmalig intern gewapend conflict, kan geen actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid. U kan met andere woorden op geen enkele manier een individuele vrees voor vervolging of individueel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken.

Hoewel u aanvankelijk te kennen geeft dat u zich soms in het kielzog bevond van uw oom (...) tijdens zijn sociale activiteiten in Caqueta (CGVS, p. 12, p. 24), lijkt enige betrokkenheid bij uw oom zijn politieke activiteiten en sociaal leiderschap daarenboven in wezen niet aannemelijk. Zo kan u weinig doorleefde informatie geven over het engagement van uw oom. U beweert immers dat hij tijdens de verkiezingen in maart 2016 zou zijn verkozen als gemeenteraadslid voor Puerto Rico, maar u kan daarbij niet zeggen voor welke politieke partij (...) was opgekomen, met hoeveel stemmen hij verkozen is geraakt of wie toen de burgemeester was (CGVS, p. 23-24). De verkiezingen waarbij uw oom verkozen raakte voor Partido de la U vonden echter al plaats in 2015, (...) startte op 1 januari 2016 als gemeenteraadslid (zie uittreksels gehoorverslagen oom en nicht in de blauwe farde van het administratief dossier, omwille van privacy-redenen werden niet de volledige gehoorverslagen toegevoegd). Het is eveneens merkwaardig dat u beweert niet op de hoogte te zijn of uw oom eerder al aan verkiezingen had deelgenomen (CGVS, p. 24). (...) had zich immers in 2011 ook al verkiesbaar

gesteld, maar raakte toen niet verkozen. Daarenboven kan u werkelijk geen enkele concrete informatie geven over (...). U wenst te laten uitschijnen dat de naam u bekend voorkomt en u denkt dat het weleens een collega van uw oom zou kunnen geweest zijn die vermoord werd (CGVS, p. 24), maar verder geraakt u niet. Dit mag ten stelligste verbazen, de moord op (...) is immers rechtstreeks in verband te brengen met de problemen van uw oom en staat zelfs beschreven in de aangifte die u zelf neerlegde ter staving van uw verzoek (zie document 6a in de groene farde van het administratief dossier). Dat u niet meer weet over de moord op (...), een nationaal gerapporteerde gebeurtenis die enorm veel afgrijzen uitlokte, zelfs van president Santos, doet serieus de wenkbrauwen fronsen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Gezien het belang van deze gebeurtenis in uw regio en de impact ervan op uw familie, kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn. Dat dit duidelijk niet het geval is draagt net zoals alle bovenstaande elementen bij tot de algehele vaststelling dat er wat u en uw gezin betreft op geen enkele manier sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade ingevolge de politieke activiteiten van uw oom (...). Louter het gegeven dat uw oom in slechts een enkele aangifte bij de plaatselijke autoriteiten uw naam liet vallen zonder enige concrete toelichting omtrent uw eventuele problemen, kan deze vaststelling geenszins ombuigen. Integendeel, het doet een zeer gesolliciteerd karakter vermoeden (zie document 6a in de groene farde van het administratief dossier).

Bovenstaande elementen brengen onvermijdelijk uw asielmotieven en –relaas an sich ten val, maar deze laten ook twijfels rijzen over uw oprechtheid omtrent het door u beweerde recente verblijf in de regio Caqueta. Indien u werkelijk uw hele leven zou hebben doorgebracht in Florencia, Caqueta en omstreken, dan mag het ten stelligste verbazen dat u en uw partner geen consistente verklaringen kunnen afleggen omtrent de guerrillagroep die er aanwezig zou zijn. Dit wijst niet alleen op de ongeloofwaardigheid van de door u voorgewende problemen, maar toont evenzeer aan dat u in wezen over erg weinig affiniteit met de regio beschikt, gezien er redelijkerwijs kan verwacht worden dat een doorgewinterde inwoner over de juiste informatie zou beschikken en dit zou delen met zijn partner. Het vermoeden omtrent de bedrieglijkheid van de door u beweerde recente verblijfplaats wordt enkel versterkt door de vaststellingen die hierboven reeds aan bod kwamen met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen over uw oom (...), zijn politieke carrière, de lokale verkiezingen en het gegeven dat u klaarblijkelijk erg weinig op de hoogte bent van een wel erg ingrijpende gebeurtenis binnen de lokale gemeenschap. Dit alles, met daarbovenop de inconsistenties over de aard van het verblijf van uw partner in Bogotá, laat het CGVS toe te vermoeden dat u en uw gezin in wezen al geruime tijd niet meer in de regio van Caqueta verbleven, waardoor de geloofwaardigheid en enige aannemelijkheid van uw vrees omwille van uw familiegeschiedenis in de regio verder op de helling komt te staan.

Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat uw geloofwaardigheid verder wordt gerelativeerd door de vaststelling dat u in wezen zelf nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 28-29). Nogmaals, het luttele gegeven dat uw oom uw naam liet vallen in zijn aangifte, kan allerminst volstaan. U heeft immers zelf nooit enige stappen ondernomen. Bovendien weet u zowaar niet wat net het resultaat van desbetreffende aangifte was. Dat u zelf nooit enige hulp hebt gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten omwille van vermeende bureaucratie en corruptie (CGVS, p. 28), biedt geen verschuiving. Dat u gedurende de periode van bijna anderhalf jaar waarin uw problemen zich zouden hebben voorgedaan nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien

bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u en uw partner legden jullie paspoorten, identiteitskaarten en het paspoort van jullie dochter neer, dient gesteld te worden dat het CGVS jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Ingevolge de moord op de toenmalige partner van uw moeder meer dan tien jaar geleden, u legde documenten betreffende deze gebeurtenis en een foto van een kaart vanwege de nationale politie neer, kan geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, kunnen uw persoonlijke asielmotieven immers niet als geloofwaardig worden beschouwd. Ook met betrekking tot de sociale en politieke activiteiten van uw oom (...) kan geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld (zie supra). Slechts in een enkele aangifte die uw oom bij de Defensoria deed wordt uw naam vermeld, maar nergens worden uw problemen aan het licht gebracht hetgeen een louter gesolliciteerd karakter doet vermoeden. De andere certificaten en aangiftes van uw oom (...) vermelden nergens uw naam of persoonlijke situatie en hebben dus slechts betrekking op deze van uw oom. De foto's van uw broer in legerdienst en de foto's van de bijhorende documenten tonen slechts dat uw broer, net zoals talloze andere Colombianen, met succes zijn verplichte dienstplicht heeft beëindigd. De nieuwsartikels, en de screenshots van uw facebookprofiel en foto's van een aanval op politieagenten beschrijven slechts situaties en gebeurtenissen in uw land van herkomst die u zoals hierboven reeds uitgebreid geargumenteed, niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke gegronde vrees wat u betreft. De foto's van het Canadese paspoort van uw vader, de foto's van de Belgische verblijfskaart van uw moeder, de resterende foto's en de objectieve informatie over Vluchtelingenconventie en subsidiaire bescherming zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie

in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 8 december 1990 in Florencia, departement Caqueta, Colombia en bracht er uw jeugd door. Daarnaast verbleef u ook geregeld in andere dorpen en steden in de omgeving van Caqueta, waaronder de gemeente Puerto Rico. Na uw middelbare studies vatte u een universitaire opleiding in bedrijfsadministratie aan, maar u kon deze opleiding niet afwerken en behaalde uw diploma niet. U ging aan de slag als zelfstandig handelaar, u verkocht verscheidene commerciële goederen en doorkruiste daarvoor de omgeving om deze aan de man te brengen. Sinds 2014 vormt u een koppel met Sandra Patricia BLANDON MEDINA (CG 20/13814). In 2016 gingen jullie samenwonen in Florencia en op 8 februari 2016 werd jullie dochter (...) geboren. Datzelfde jaar werd u tevens vader van een zoon, (...), op 19 december 2016. Hij verblijft tot op heden bij zijn moeder in Bogotá.

In de regio Caqueta is de guerrilla actief en heeft de overheid weinig vat op deze groepering. Uw familie, die eerder gelinkt was aan het nationale Colombiaanse leger, werd ten tijde van het gewapend conflict meermaals slachtoffer. Uw oom (...) werd in 1996 een tijd ontvoerd. Ook uw vader werd het slachtoffer van een ontvoering in 2000, en besloot na afloop hiervan naar Canada te verhuizen. Als kind verbleef u geregeld op verschillende plaatsen in de omgeving omwille van het gevaar dat van het conflict uitging. De familie werd ook ontheemd. In 2010 werd de toenmalige partner van uw moeder, een politiesergeant, gedood. Uw moeder, (...) verliet enkele jaren het land en reisde naar België, maar vroeg geen asiel aan. Uw oom langs moederskant, (...), was sociaal leider en van 2016 tot 2019 ook gemeenteraadslid in Puerto Rico, Caqueta. Hij kreeg hierdoor problemen en vluchtte samen met zijn kinderen op 4 maart 2020 naar België. Hij werd op 9 november 2020 als vluchteling erkend in België.

Ook u kende rechtstreekse confrontaties met de guerrilla, meer bepaald de groep van Teofilo Forero, ofte Frente 39 van de Farc. Op 25 augustus 2018 was u uw grootouders gaan bezoeken op hun verderop gelegen finca in San Antonio. Deze ligt zeer afgelegen en is moeilijk te bereiken. Men had u reeds verwittigd dat de veiligheidssituatie er niet goed was. De volgende ochtend, op 26 augustus 2018, werd u in San Antonio benaderd door enkele guerrillero's. Zij namen u mee naar hun kamp, waar een persoon u ondervraagde. Daarbij bleek dat de guerrillagroep reeds alle informatie had over u en uw gezin. Ze zeiden u dat u geen enkele reden had om in hun zone te zijn en droegen u op om te vertrekken. U vertrok weer naar Florencia en hervatte uw normale leven.

Op 18 januari 2019 werd u onderweg terug naar huis aan een stoplicht door twee mannen tegengehouden. Deze mannen waren gewapend en behoorden tot de guerrilla. Er werd u gezegd dat u zich ongeveer een maand later, op 15 februari 2019, voor de guerrilla moest presenteren. De mannen gaven u een plaats en uur van afspraak en lieten u daarop gaan. U was erg geschrokken, maar besloot dat u niet naar de afspraak zou gaan. De dag van de afspraak verbleef u bij uw oom (...) in de omgeving van Florencia. In de periode nadien was u niet veel thuis, maar één of twee keer kwamen er onbekende personen naar het huis en vroegen achter u bij uw partner. U besloot hierop dat het voor Sandra en jullie dochter niet langer veilig was in Caqueta. Op 26 april 2019 vertrokken uw partner en uw dochter naar de hoofdstad Bogotá, waar ze terecht konden bij mensen die ze als familie beschouwt. U bleef achter in Florencia, maar u nam voorzorgsmaatregelen. Zo vermeed u om te lang op eenzelfde adres te blijven en schipperde u tussen uw ooms (...) en (...), die u hielpen. U zag na verschillende maanden echter dat de veiligheid in Caqueta er niet op verbeterde en besloot om uw partner en dochter in Bogotá te vervoegen. Op 16 december 2019 reisde u af naar de hoofdstad, waar u bij uw gezin bleef tot de dag van jullie vertrek uit het land.

Op 3 maart 2020 verliet u samen met uw partner (...) en jullie dochter Colombia en reisde u met het vliegtuig via Parijs naar België. Vervolgens deden jullie op 9 maart 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u zal sterven door toedoen van de guerrilla, alsook dat uw kinderen iets zou overkomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u en uw partner de volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, het paspoort van jullie dochter, foto's van de Belgische verblijfskaart van uw moeder en foto's van een kaart vanwege de nationale politie betreffende uw moeder, foto's van het Canadese paspoort van uw vader, foto's van documenten betreffende de dienstplicht van uw broer (...) en foto's van deze broer als militair, foto's van document betreffende de moord op de voormalige partner van uw moeder, drie aangiftes van oom (...) bij de lokale Defensoria en Peroneria, twee certificaten betreffende het sociaal engagement van uw oom (...), verscheidene foto's van onbekende personen, foto's van een aanval op politieagenten, nieuwsartikels, screenshots van nieuwsartikels die u deelt op uw facebookpagina en Spaanstalige informatie over de statuten van vluchtelingen en subsidiair beschermden.

U diende verscheidene van bovenstaande documenten in aan de hand van een usb-stick. Deze werden op vraag van het CGVS ook allemaal via mail ingediend en bevinden zich afgeprint in het administratieve dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen sterven, alsook dat uw kinderen iets zal overkomen, door de toegenomen macht van de Farc in de regio Caqueta (CGVS, p. 31). U verwijst daarbij naar uw familiale achtergrond, gezien uw familie in het verleden reeds slachtoffer werd van de guerrilla omwille van hun militaire betrokkenheid. Zelf zou u eveneens confrontaties met de aanwezige guerrilla hebben meegemaakt, hetgeen u duidelijk maakte dat de situatie voor u ernstig was en hetgeen de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p. 19). Er dient echter te worden vastgesteld dat het door u beschreven asielaanvraag wordt gekenmerkt door erg veel onwaarschijnlijkheden, alsook vertonen uw verklaringen en die van uw echtgenote meerdere fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door u voorgewende asielmotieven. Daarbij roepen deze elementen vraagtekens op omtrent de geloofwaardigheid van uw beweringen als zijnde dat u steeds in de regio Caqueta zou hebben gewoond (CGVS, p. 5-6).

Om te beginnen dient het CGVS te stellen dat de door u geschetste gang van zaken op geen enkele manier kan overtuigen wegens werkelijk weinig aannemelijk en geloofwaardig. Zo doet het vreemd aan dat de guerrillagroep u werkelijk gedurende geruime periodes steeds ongemoeid zou hebben gelaten indien deze u werkelijk in het vizier zou hebben gehad. Tussen de vermeende confrontaties in augustus 2018 en de volgende in januari 2019, vernam u immers nooit meer rechtstreeks iets van uw zogenaamde belagers (CGVS, p. 25). Ook nadat gewapende guerrilla u op 18 januari 2019 zou hebben onderschept en u vervolgens zou hebben opgedragen om u op 15 februari 2019 voor hen te presenteren (CGVS, p. 20), hoorde of zag u deze personen nooit meer terug (CGVS, p. 26-27). Zelfs nadat duidelijk zou zijn geworden dat u niet zou zijn opgedaagd op 15 februari 2019 zoals geëist, zou er nooit meer enig contact zijn geweest met uw vermeende belagers. U bleef echter na deze beruchte dag nog bijna een jaar in dezelfde omgeving rond Florencia wonen, u vertrok immers pas naar Bogotá op 16 december 2019 (CGVS, p. 5). Dat u voorzorgsmaatregelen nam en niet steeds op eenzelfde plek verbleef kan niet overtuigen (CGVS, p. 27; zie tevens infra). U bleef immers gedurende geruime tijd eenvoudigweg aan het werk als zelfstandig handelaar tot enkele maanden voor uw vertrek naar Bogotá (CGVS, p. 8), ondanks uw mogelijke denkpiste dat dit werk en bijhorende verplaatsingen weleens de reden zou kunnen geweest zijn voor uw problemen (CGVS, p. 26, CGVS partner, p. 15. Ook uw partner geeft te kennen dat u na 15 februari 2019 gewoon opnieuw aan het werk bent gegaan (CGVS partner, p.

16). Uw job was echter allerm minst discreet te noemen, aangezien u hiervoor de hele regio doorkliefde, geïnteresseerden u konden bereiken via uw persoonlijk telefoonnummer en uw telefoonnummer, met uw toedoen, naarstig de ronde deed in de streek (CGVS, p. 7). De vaststelling dringt zich op dat indien de aanwezige guerrilla het werkelijk op u gemunt zou hebben en zij u werkelijk zouden hebben willen treffen, zij hiertoe in wezen ruim de kans hebben gekregen, in casu quod non. Eveneens acht het CGVS het weinig geloofwaardig dat u klaarblijkelijk zonder enige twijfel uw andere zoon in Colombia zou achterlaten indien er werkelijk gevaar zou dreigen. U geeft te kennen dat uw dochter en uw zoon voor u komen te staan, dat u voornamelijk angst heeft dat uw zoon iets zou kunnen overkomen en dat u erg bezorgd bent om zijn veiligheid in Bogotá bij zijn moeder (CGVS, p. 10, p. 31). Dat u echter nooit ook maar enige waarschuwing ten aanzien van uw zoon en zijn moeder zou hebben en simpelweg uit het land zou zijn vertrokken zonder ook maar enige melding te hebben gemaakt van een mogelijk gevaar, kan allerm minst overtuigen. Uw geloofwaardigheid komt aldus op de helling te staan.

Bovendien kunnen er verscheidene markante inconsistenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw partner, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig verder ondermijnt. Zo wekt het vooreerst al de grootste verbazing op dat u en uw echtgenote tegenstrijdige beweringen uiten omtrent de guerrillagroep die jullie zouden vrezen. U geeft enerzijds te kennen dat u zou zijn benaderd door de groepering van (...), die ook gekend zijn als het Frente 39 en die toebehoren aan de Farc (CGVS, p. 24-25). U verklaart verder dat dit de enige groep is die actief zou zijn in de regio Caqueta. Ook uw vrouw benoemt deze groep als die van (...), maar zij spreekt over het Frente 15 en schrijft deze groep toe aan het ELN, een geheel andere guerrillagroepering dan de Farc (CGVS partner, p. 16-17). Daarnaast verklaart u dat u zich op 15 februari 2019, de dag waarop u zich zou hebben moeten presenteren voor de guerrilla, in Florencia zou hebben bevonden bij uw oom (...) (CGVS, p. 28). Dit is opvallend, aangezien uw echtgenote eerder had verklaard dat u zich die bewuste dag samen met haar bij jullie thuis zou hebben opgesloten (CGVS partner, p. 16). Dat jullie over deze zaken alreeds geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen, het gaat nochtans over elementen die de kern van uw asielrelaas vormen, doet ernstig de wenkbrauwen fronsen. Daarbij beweert uw vrouw dat u een oom genaamd (...) heeft, die verdwenen is en waarover niets geweten is (CGVS partner, p. 14), terwijl uw oom (...) volgens u gewoon in Florencia woonachtig is (CGVS, p. 12). Tevens merkwaardig is het gegeven dat u aanhaalt dat uw partner na haar vertrek naar Bogotá in april 2019 nooit aan het werk zou zijn geweest in de hoofdstad en dat jullie dochter er nooit naar de kleuterschool of kindertuin zou zijn geweest, maar de hele dag bij haar moeder zou zijn gebleven (CGVS, p. 10, p. 23). Uw partner geeft daarentegen te kennen dat zij tussen mei en december 2019 in Bogotá aan de slag zou zijn geweest bij een bank en dat jullie dochter in die periode haar dagen zou hebben doorgebracht in de kleuterklas of kindertuin (CGVS partner, p. 5-7). Meer zelfs, jullie dochter zou nog naar de kindertuin zijn gegaan enkele dagen nadat u ook in Bogotá gearriveerd was in december 2019. Zij verklaart verder dat u in de omgeving van Florencia en Caqueta als handelaar zou hebben gewerkt tot de dag dat u naar Bogotá bent gekomen (CGVS partner p. 16), u geeft dan weer aan dat u al enkele maanden daarvoor zou zijn gestopt met uw handelsactiviteiten (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden tijdens het persoonlijk onderhoud, houdt u enerzijds slechts vast aan uw eigen beweringen en geeft u aan dat het onmogelijk kan dat uw dochter in Bogotá nog naar de kleuterklas ging en dat uw partner in Bogotá voor de bank in Bogotá zou hebben gewerkt nog voor jullie elkaar hadden leren kennen (CGVS, p. 30). Het louter vasthouden aan uw eigen versie kan uiteraard de bovenstaande tegenstrijdigheden niet uitwissen. Evenmin kan het gegeven dat u sommige verklaringen lichtjes aanpast, zijnde dat het weleens zou kunnen dat de ELN eveneens actief is in de regio en dat u op 15 februari 2019 ook wel bij uw partner zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 30), uw geloofwaardigheid herstellen.

Evenzeer frappant zijn de flagrante tegenstrijdigheden in uw verklaringen die betrekking hebben tot uw oom (...), met wie u ongeveer gelijktijdig naar België bent gereisd en met wie u naar eigen zeggen een hechte band koestert (CGVS, p. 12). Volgens uw beweringen zou (...), een lokale sociale leider en gemeenteraadslid in Puerto Rico, Caqueta, onafgebroken in de omgeving van Caqueta hebben gewoond tot zijn vertrek naar België (CGVS, p. 22). Ook nadat uw oom zijn ontslag had gegeven als lokaal gemeenteraadslid, zou hij volgens u in Puerto Rico zijn blijven wonen. Uw vrouw beaamt dit eveneens (CGVS partner, p. 9-10). Meer nog, nadat uw vermeende problemen zich zouden hebben voorgedaan en uw vrouw en dochter in april 2019 reeds naar Bogotá waren getrokken, zou u afwisselend bij uw oom (...) en uw andere oom (...) hebben verbleven (CGVS, p. 21, p. 22, p. 30). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw oom (...) en zijn dochter (...) voor het CGVS hebben aangetoond dat zij gedurende elf maanden, van januari tot december 2019, in Ecuador verbleven om hun eigen problemen te ontvluchten (zie uittreksels hoorverslagen oom en nicht in de blauwe farde van het administratief dossier). Uw verklaringen omtrent uw vermeend verblijf bij uw oom (...) in de regio Caqueta in de periode tussen april en december 2019, hetgeen een rechtstreeks gevolg zou zijn

geweest van uw zogenaamde problemen, zijn dus manifest bedrieglijk. Het hoeft weinig verder betoog dat deze manifeste onwaarheid definitief uw geloofwaardigheid ten val brengt en dat er hierdoor geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. Uw bijkomende verklaringen wanneer u met bovenstaande vaststellingen wordt geconfronteerd, kunnen allerm minst enige soelaas bieden. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het feit dat uw oom (...) gedurende deze periode zich niet eens in Colombia bevond, reageert u slechts dat u dit niet zou hebben geweten (CGVS, p. 30). Dit kan op geen enkele manier overtuigen. Zoals reeds aangehaald, u gaf eerder te kennen dat u en uw oom een hechte relatie zouden hebben en dat u bij hem zou hebben verbleven. Dat u dan niet zou hebben geweten dat de man en zijn dochter naar buurland Ecuador waren gevlucht, doet zeer merkwaardig aan. Dat jullie wel een sterke band zouden hebben maar elkaar niet alle intieme details zouden vertellen (CGVS, p. 31), kan evenmin verschoning bieden. Ook uw verdere beweringen als zou u eigenlijk wel geweten hebben dat uw oom in Ecuador zat en dat u enkel in het huis van (...) zou hebben verbleven, kan allerm minst overtuigen. Eerder had u immers reeds gesteld dat u in de periode voor uw vertrek naar Bogotá in december 2019 bij uw ooms woonde en dat deze u toen hielpen (CGVS, p. 8). Uw geloofwaardigheid is op onomkeerbare wijze in het gedrang gebracht.

Doorheen het persoonlijk onderhoud verwijst u tevens meermaals naar uw familiegeschiedenis, namelijk dat uw familie in het verleden reeds slachtoffer werd van de guerrilla omwille van hun betrokkenheid bij het nationale Colombiaanse leger (CGVS, p. 18-19, p. 31). Er dient echter te worden opgemerkt dat louter verwijzingen naar het militaire verleden van enkele familieleden en vroegere gebeurtenissen die familieleden hebben meegemaakt, op geen enkele manier kan volstaan om internationale bescherming te rechtvaardigen. Een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade moet immers steeds in concreto worden aangetoond, in casu quod non. Dat uw familie in het verleden ten tijde van het gewapend conflict getroffen was, stelt het CGVS in deze niet noodzakelijk in vraag. Evenmin heeft het CGVS redenen om te twijfelen aan de politieke activiteiten van uw oom (...). Het mag echter duidelijk blijken dat uw concrete asielmotieven als weinig geloofwaardig en aannemelijk kunnen worden beschouwd. Bovendien lijkt het weinig aannemelijk dat, indien uw familie werkelijk in die mate gevisieerd zou worden in de regio, er tot op heden nog steeds meerdere familieleden woonachtig zijn en u daar gedurende zo veel jaren zou blijven wonen zijn (CGVS, p. 6, p. 12), hoewel er over dit laatste enige twijfels kunnen worden opgemaakt (zie infra). U bent bovendien zelf nooit actief geweest in het Colombiaanse leger, u heeft zelfs nooit de algemeen verplichte legerdienst gedaan (CGVS, p. 23). Daarbij behoort u niet tot een politieke partij en heeft u zich in wezen steeds ver van de politiek gehouden (CGVS, p. 6, p. 23). Ingevolge de gebeurtenissen die uw familie in het verleden meemaakte in het kader van het toenmalig intern gewapend conflict, kan geen actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid. U kan met andere woorden op geen enkele manier een individuele vrees voor vervolging of individueel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken.

Hoewel u aanvankelijk te kennen geeft dat u zich soms in het kielzog bevond van uw oom (...) tijdens zijn sociale activiteiten in Caqueta (CGVS, p. 12, p. 24), lijkt enige betrokkenheid bij uw oom zijn politieke activiteiten en sociaal leiderschap daarenboven in wezen niet aannemelijk. Zo kan u weinig doorleefde informatie geven over het engagement van uw oom. U beweert immers dat hij tijdens de verkiezingen in maart 2016 zou zijn verkozen als gemeenteraadslid voor Puerto Rico, maar u kan daarbij niet zeggen voor welke politieke partij (...) was opgekomen, met hoeveel stemmen hij verkozen is geraakt of wie toen de burgemeester was (CGVS, p. 23-24). De verkiezingen waarbij uw oom verkozen raakte voor Partido de la U vonden echter al plaats in 2015, (...) startte op 1 januari 2016 als gemeenteraadslid (zie uittreksels gehoorverslagen oom en nicht in de blauwe farde van het administratief dossier, omwille van privacy-redenen werden niet de volledige gehoorverslagen toegevoegd). Het is eveneens merkwaardig dat u beweert niet op de hoogte te zijn of uw oom eerder al aan verkiezingen had deelgenomen (CGVS, p. 24). (...) had zich immers in 2011 ook al verkiesbaar gesteld, maar raakte toen niet verkozen. Daarenboven kan u werkelijk geen enkele concrete informatie geven over (...). U wenst te laten uitschijnen dat de naam u bekend voorkomt en u denkt dat het weleens een collega van uw oom zou kunnen geweest zijn die vermoord werd (CGVS, p. 24), maar verder geraakt u niet. Dit mag ten stelligste verbazen, de moord op (...) is immers rechtstreeks in verband te brengen met de problemen van uw oom en staat zelfs beschreven in de aangifte die u zelf neerlegde ter staving van uw verzoek (zie document 6a in de groene farde van het administratief dossier). Dat u niet meer weet over de moord op (...), een nationaal gerapporteerde gebeurtenis die enorm veel afgrijzen uitlokte, zelfs van president Santos, doet serieus de wenkbrouwen fronsen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Gezien het belang van deze gebeurtenis in uw regio en de impact ervan op uw familie, kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn. Dat dit duidelijk niet het geval is draagt net zoals alle bovenstaande elementen bij tot de algehele vaststelling dat er wat u en uw gezin betreft op geen enkele manier sprake kan zijn van een

gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade ingevolge de politieke activiteiten van uw oom (...). Louter het gegeven dat uw oom in slechts een enkele aangifte bij de plaatselijke autoriteiten uw naam liet vallen zonder enige concrete toelichting omtrent uw eventuele problemen, kan deze vaststelling geenszins ombuigen. Integendeel, het doet een zeer gesolliciteerd karakter vermoeden (zie document 6a in de groene farde van het administratief dossier).

Bovenstaande elementen brengen onvermijdelijk uw asielmotieven en –relaas an sich ten val, maar deze laten ook twijfels rijzen over uw oprechtheid omtrent het door u beweerde recente verblijf in de regio Caqueta. Indien u werkelijk uw hele leven zou hebben doorgebracht in Florencia, Caqueta en omstreken, dan mag het ten stelligste verbazen dat u en uw partner geen consistente verklaringen kunnen afleggen omtrent de guerrillagroep die er aanwezig zou zijn. Dit wijst niet alleen op de ongeloofwaardigheid van de door u voorgewende problemen, maar toont evenzeer aan dat u in wezen over erg weinig affiniteit met de regio beschikt, gezien er redelijkerwijs kan verwacht worden dat een doorgewinterde inwoner over de juiste informatie zou beschikken en dit zou delen met zijn partner. Het vermoeden omtrent de bedrieglijkheid van de door u beweerde recente verblijfplaats wordt enkel versterkt door de vaststellingen die hierboven reeds aan bod kwamen met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen over uw oom (...), zijn politieke carrière, de lokale verkiezingen en het gegeven dat u klaarblijkelijk erg weinig op de hoogte bent van een wel erg ingrijpende gebeurtenis binnen de lokale gemeenschap. Dit alles, met daarbovenop de inconsistenties over de aard van het verblijf van uw partner in Bogotá, laat het CGVS toe te vermoeden dat u en uw gezin in wezen al geruime tijd niet meer in de regio van Caqueta verbleven, waardoor de geloofwaardigheid en enige aannemelijkheid van uw vrees omwille van uw familiegeschiedenis in de regio verder op de helling komt te staan.

Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat uw geloofwaardigheid verder wordt gerelativeerd door de vaststelling dat u in wezen zelf nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 28-29). Nogmaals, het luttele gegeven dat uw oom uw naam liet vallen in zijn aangifte, kan allerminst volstaan. U heeft immers zelf nooit enige stappen ondernomen. Bovendien weet u zowaar niet wat net het resultaat van desbetreffende aangifte was. Dat u zelf nooit enige hulp hebt gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten omwille van vermeende bureaucratie en corruptie (CGVS, p. 28), biedt geen verschuiving. Dat u gedurende de periode van bijna anderhalf jaar waarin uw problemen zich zouden hebben voorgedaan nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u en uw partner legden jullie paspoorten, identiteitskaarten en het paspoort van jullie dochter neer, dient gesteld te worden dat het CGVS jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Ingevolge de moord op de toenmalige partner van uw moeder meer dan tien jaar geleden, u legde documenten betreffende deze gebeurtenis en een foto van een kaart vanwege de nationale politie neer, kan geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, kunnen uw persoonlijke asielmotieven immers niet als geloofwaardig worden beschouwd. Ook met betrekking tot de sociale en politieke activiteiten van uw oom (...) kan geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld (zie supra). Slechts in een enkele aangifte die uw oom bij de

Defensoria deed wordt uw naam vermeld, maar nergens worden uw problemen aan het licht gebracht hetgeen een louter gesolliciteerd karakter doet vermoeden. De andere certificaten en aangiftes van uw oom (...) vermelden nergens uw naam of persoonlijke situatie en hebben dus slechts betrekking op deze van uw oom. De foto's van uw broer in legerdienst en de foto's van de bijhorende documenten tonen slechts dat uw broer, net zoals talloze andere Colombianen, met succes zijn verplichte dienstplicht heeft beëindigd. De nieuwsartikels, en de screenshots van uw facebookprofiel en foto's van een aanval op politieagenten beschrijven slechts situaties en gebeurtenissen in uw land van herkomst die u zoals hierboven reeds uitgebreid geargumenteed, niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke gegronde vrees wat u betreft. De foto's van het Canadese paspoort van uw vader, de foto's van de Belgische verblijfskaart van uw moeder, de resterende foto's en de objectieve informatie over Vluchtelingenconventie en subsidiaire bescherming zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De

bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoeker:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen sterven, alsook dat uw kinderen iets zal overkomen, door de toegenomen macht van de Farc in de regio Caqueta (CGVS, p. 31). U verwijst daarbij naar uw familiale achtergrond, gezien uw familie in het verleden reeds slachtoffer werd van de guerrilla omwille van hun militaire betrokkenheid. Zelf zou u eveneens confrontaties met de aanwezige guerrilla hebben meegemaakt, hetgeen u duidelijk maakte dat de situatie voor u ernstig was en hetgeen de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Colombia (CGVS, p. 19). Er dient echter te worden vastgesteld dat het door u beschreven asielaanvraag wordt gekenmerkt door erg veel onwaarschijnlijkheden, alsook vertonen uw verklaringen en die van uw echtgenote meerdere fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door u voorgewende asielmotieven. Daarbij roepen deze elementen vraagtekens op omtrent de geloofwaardigheid van uw beweringen als zijnde dat u steeds in de regio Caqueta zou hebben gewoond (CGVS, p. 5-6).

Om te beginnen dient het CGVS te stellen dat de door u geschetste gang van zaken op geen enkele manier kan overtuigen wegens werkelijk weinig aannemelijk en geloofwaardig. Zo doet het vreemd aan dat de guerrillagroep u werkelijk gedurende geruime periodes steeds ongemoeid zou hebben gelaten indien deze u werkelijk in het vizier zou hebben gehad. Tussen de vermeende confrontaties in augustus 2018 en de volgende in januari 2019, vernam u immers nooit meer rechtstreeks iets van uw zogenaamde belagers (CGVS, p. 25). Ook nadat gewapende guerrilla u op 18 januari 2019 zou hebben onderschept en u vervolgens zou hebben opgedragen om u op 15 februari 2019 voor hen te presenteren (CGVS, p. 20), hoorde of zag u deze personen nooit meer terug (CGVS, p. 26-27). Zelfs nadat duidelijk zou zijn geworden dat u niet zou zijn opgedaagd op 15 februari 2019 zoals geëist, zou er nooit meer enig contact zijn geweest met uw vermeende belagers. U bleef echter na deze beruchte dag nog bijna een jaar in dezelfde omgeving rond Florencia wonen, u vertrok immers pas naar Bogotá op 16 december 2019 (CGVS, p. 5). Dat u voorzorgsmaatregelen nam en niet steeds op eenzelfde plek verbleef kan niet overtuigen (CGVS, p. 27; zie tevens infra). U bleef immers gedurende geruime tijd eenvoudigweg aan het werk als zelfstandig handelaar tot enkele maanden voor uw vertrek naar Bogotá (CGVS, p. 8), ondanks uw mogelijke denkpiste dat dit werk en bijhorende verplaatsingen weleens de reden zou kunnen geweest zijn voor uw problemen (CGVS, p. 26, CGVS partner, p. 15. Ook uw partner geeft te kennen dat u na 15 februari 2019 gewoon opnieuw aan het werk bent gegaan (CGVS partner, p. 16). Uw job was echter allerm minst discreet te noemen, aangezien u hiervoor de hele regio doorkliefde, geïnteresseerden u konden bereiken via uw persoonlijk telefoonnummer en uw telefoonnummer, met uw

toedoen, naarstig de ronde deed in de streek (CGVS, p. 7). De vaststelling dringt zich op dat indien de aanwezige guerrilla het werkelijk op u gemunt zou hebben en zij u werkelijk zouden hebben willen treffen, zij hiertoe in wezen ruim de kans hebben gekregen, in casu quod non. Eveneens acht het CGVS het weinig geloofwaardig dat u klaarblijkelijk zonder enige twijfel uw andere zoon in Colombia zou achterlaten indien er werkelijk gevaar zou dreigen. U geeft te kennen dat uw dochter en uw zoon voor u komen te staan, dat u voornamelijk angst heeft dat uw zoon iets zou kunnen overkomen en dat u erg bezorgd bent om zijn veiligheid in Bogotá bij zijn moeder (CGVS, p. 10, p. 31). Dat u echter nooit ook maar enige waarschuwing ten aanzien van uw zoon en zijn moeder zou hebben en simpelweg uit het land zou zijn vertrokken zonder ook maar enige melding te hebben gemaakt van een mogelijk gevaar, kan allerminst overtuigen. Uw geloofwaardigheid komt aldus op de helling te staan.

Bovendien kunnen er verscheidene markante inconsistenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw partner, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig verder ondermijnt. Zo wekt het vooreerst al de grootste verbazing op dat u en uw echtgenote tegenstrijdige beweringen uiten omtrent de guerrillagroep die jullie zouden vrezen. U geeft enerzijds te kennen dat u zou zijn benaderd door de groepering van Teofilo Forero, die ook gekend zijn als het Frente 39 en die toebehoren aan de Farc (CGVS, p. 24-25). U verklaart verder dat dit de enige groep is die actief zou zijn in de regio Caqueta. Ook uw vrouw benoemt deze groep als die van Teofilo Forero, maar zij spreekt over het Frente 15 en schrijft deze groep toe aan het ELN, een geheel andere guerrillagroepering dan de Farc (CGVS partner, p. 16-17). Daarnaast verklaart u dat u zich op 15 februari 2019, de dag waarop u zich zou hebben moeten presenteren voor de guerrilla, in Florencia zou hebben bevonden bij uw oom (...) (CGVS, p. 28). Dit is opvallend, aangezien uw echtgenote eerder had verklaard dat u zich die bewuste dag samen met haar bij jullie thuis zou hebben opgesloten (CGVS partner, p. 16). Dat jullie over deze zaken alreeds geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen, het gaat nochtans over elementen die de kern van uw asielrelaas vormen, doet ernstig de wenkbrauwen fronsen. Daarbij beweert uw vrouw dat u een oom genaamd (...) heeft, die verdwenen is en waarover niets geweten is (CGVS partner, p. 14), terwijl uw oom (...) volgens u gewoon in Florencia woonachtig is (CGVS, p. 12). Tevens merkwaardig is het gegeven dat u aanhaalt dat uw partner na haar vertrek naar Bogotá in april 2019 nooit aan het werk zou zijn geweest in de hoofdstad en dat jullie dochter er nooit naar de kleuterschool of kindertuin zou zijn geweest, maar de hele dag bij haar moeder zou zijn gebleven (CGVS, p. 10, p. 23). Uw partner geeft daarentegen te kennen dat zij tussen mei en december 2019 in Bogotá aan de slag zou zijn geweest bij een bank en dat jullie dochter in die periode haar dagen zou hebben doorgebracht in de kleuterklas of kindertuin (CGVS partner, p. 5-7). Meer zelfs, jullie dochter zou nog naar de kindertuin zijn gegaan enkele dagen nadat u ook in Bogotá gearriveerd was in december 2019. Zij verklaart verder dat u in de omgeving van Florencia en Caqueta als handelaar zou hebben gewerkt tot de dag dat u naar Bogotá bent gekomen (CGVS partner p. 16), u geeft dan weer aan dat u al enkele maanden daarvoor zou zijn gestopt met uw handelsactiviteiten (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden tijdens het persoonlijk onderhoud, houdt u enerzijds slechts vast aan uw eigen beweringen en geeft u aan dat het onmogelijk kan dat uw dochter in Bogotá nog naar de kleuterklas ging en dat uw partner in Bogotá voor de bank in Bogotá zou hebben gewerkt nog voor jullie elkaar hadden leren kennen (CGVS, p. 30). Het louter vasthouden aan uw eigen versie kan uiteraard de bovenstaande tegenstrijdigheden niet uitwissen. Evenmin kan het gegeven dat u sommige verklaringen lichtjes aanpast, zijnde dat het weleens zou kunnen dat de ELN eveneens actief is in de regio en dat u op 15 februari 2019 ook wel bij uw partner zou kunnen geweest zijn (CGVS, p. 30), uw geloofwaardigheid herstellen.

Evenzeer frappant zijn de flagrante tegenstrijdigheden in uw verklaringen die betrekking hebben tot uw oom (...), met wie u ongeveer gelijktijdig naar België bent gereisd en met wie u naar eigen zeggen een hechte band koestert (CGVS, p. 12). Volgens uw beweringen zou (...), een lokale sociale leider en gemeenteraadslid in Puerto Rico, Caqueta, onafgebroken in de omgeving van Caqueta hebben gewoond tot zijn vertrek naar België (CGVS, p. 22). Ook nadat uw oom zijn ontslag had gegeven als lokaal gemeenteraadslid, zou hij volgens u in Puerto Rico zijn blijven wonen. Uw vrouw beaamt dit eveneens (CGVS partner, p. 9-10). Meer nog, nadat uw vermeende problemen zich zouden hebben voorgedaan en uw vrouw en dochter in april 2019 reeds naar Bogotá waren getrokken, zou u afwisselend bij uw oom Y(...) en uw andere oom (...) hebben verbleven (CGVS, p. 21, p. 22, p. 30). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw oom (...) en zijn dochter (...) voor het CGVS hebben aangetoond dat zij gedurende elf maanden, van januari tot december 2019, in Ecuador verbleven om hun eigen problemen te ontvluchten (zie uittreksels hoorverslagen oom en nicht in de blauwe farde van het administratief dossier). Uw verklaringen omtrent uw vermeend verblijf bij uw oom (...) in de regio Caqueta in de periode tussen april en december 2019, hetgeen een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van uw zogenaamde problemen, zijn dus manifest bedrieglijk. Het hoeft weinig verder betoog

dat deze manifeste onwaarheid definitief uw geloofwaardigheid ten val brengt en dat er hierdoor geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. Uw bijkomende verklaringen wanneer u met bovenstaande vaststellingen wordt geconfronteerd, kunnen allerm minst enige soelaas bieden. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het feit dat uw oom (...) gedurende deze periode zich niet eens in Colombia bevond, reageert u slechts dat u dit niet zou hebben geweten (CGVS, p. 30). Dit kan op geen enkele manier overtuigen. Zoals reeds aangehaald, u gaf eerder te kennen dat u en uw oom een hechte relatie zouden hebben en dat u bij hem zou hebben verbleven. Dat u dan niet zou hebben geweten dat de man en zijn dochter naar buurland Ecuador waren gevlucht, doet zeer merkwaardig aan. Dat jullie wel een sterke band zouden hebben maar elkaar niet alle intieme details zouden vertellen (CGVS, p. 31), kan evenmin verschoning bieden. Ook uw verdere beweringen als zou u eigenlijk wel geweten hebben dat uw oom in Ecuador zat en dat u enkel in het huis van (...) zou hebben verbleven, kan allerm minst overtuigen. Eerder had u immers reeds gesteld dat u in de periode voor uw vertrek naar Bogotá in december 2019 bij uw ooms woonde en dat deze u toen hielpen (CGVS, p. 8). Uw geloofwaardigheid is op onomkeerbare wijze in het gedrang gebracht.

Doorheen het persoonlijk onderhoud verwijst u tevens meermaals naar uw familiegeschiedenis, namelijk dat uw familie in het verleden reeds slachtoffer werd van de guerrilla omwille van hun betrokkenheid bij het nationale Colombiaanse leger (CGVS, p. 18-19, p. 31). Er dient echter te worden opgemerkt dat louter verwijzingen naar het militaire verleden van enkele familieleden en vroegere gebeurtenissen die familieleden hebben meegemaakt, op geen enkele manier kan volstaan om internationale bescherming te rechtvaardigen. Een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade moet immers steeds in concreto worden aangetoond, in casu quod non. Dat uw familie in het verleden ten tijde van het gewapend conflict getroffen was, stelt het CGVS in deze niet noodzakelijk in vraag. Evenmin heeft het CGVS redenen om te twijfelen aan de politieke activiteiten van uw oom (...). Het mag echter duidelijk blijken dat uw concrete asielmotieven als weinig geloofwaardig en aannemelijk kunnen worden beschouwd. Bovendien lijkt het weinig aannemelijk dat, indien uw familie werkelijk in die mate geïm migreerd zou worden in de regio, er tot op heden nog steeds meerdere familieleden woonachtig zijn en u daar gedurende zo veel jaren zou blijven wonen zijn (CGVS, p. 6, p. 12), hoewel er over dit laatste enige twijfels kunnen worden opgemaakt (zie infra). U bent bovendien zelf nooit actief geweest in het Colombiaanse leger, u heeft zelfs nooit de algemeen verplichte legerdienst gedaan (CGVS, p. 23). Daarbij behoort u niet tot een politieke partij en heeft u zich in wezen steeds ver van de politiek gehouden (CGVS, p. 6, p. 23). Ingevolge de gebeurtenissen die uw familie in het verleden meemaakte in het kader van het toenmalig intern gewapend conflict, kan geen actuele vrees in uw hoofde worden afgeleid. U kan met andere woorden op geen enkele manier een individuele vrees voor vervolging of individueel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken.

Hoewel u aanvankelijk te kennen geeft dat u zich soms in het kielzog bevond van uw oom (...) tijdens zijn sociale activiteiten in Caqueta (CGVS, p. 12, p. 24), lijkt enige betrokkenheid bij uw oom zijn politieke activiteiten en sociaal leiderschap daarenboven in wezen niet aannemelijk. Zo kan u weinig doorleefde informatie geven over het engagement van uw oom. U beweert immers dat hij tijdens de verkiezingen in maart 2016 zou zijn verkozen als gemeenteraadslid voor Puerto Rico, maar u kan daarbij niet zeggen voor welke politieke partij (...) was opgekomen, met hoeveel stemmen hij verkozen is geraakt of wie toen de burgemeester was (CGVS, p. 23-24). De verkiezingen waarbij uw oom verkozen raakte voor Partido de la U vonden echter al plaats in 2015, (...) startte op 1 januari 2016 als gemeenteraadslid (zie uittreksels gehoorverslagen oom en nicht in de blauwe farde van het administratief dossier, omwille van privacy-redenen werden niet de volledige gehoorverslagen toegevoegd). Het is eveneens merkwaardig dat u beweert niet op de hoogte te zijn of uw oom eerder al aan verkiezingen had deelgenomen (CGVS, p. 24). (...) had zich immers in 2011 ook al verkiesbaar gesteld, maar raakte toen niet verkozen. Daarenboven kan u werkelijk geen enkele concrete informatie geven over (...). U wenst te laten uitschijnen dat de naam u bekend voorkomt en u denkt dat het weleens een collega van uw oom zou kunnen geweest zijn die vermoord werd (CGVS, p. 24), maar verder geraakt u niet. Dit mag ten stelligste verbazen, de moord op (...) is immers rechtstreeks in verband te brengen met de problemen van uw oom en staat zelfs beschreven in de aangifte die u zelf neerlegde ter staving van uw verzoek (zie document 6a in de groene farde van het administratief dossier). Dat u niet meer weet over de moord op (...), een nationaal gerapporteerde gebeurtenis die enorm veel afgrijzen uitlokte, zelfs van president Santos, doet serieus de wenkbrouwen fronsen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Gezien het belang van deze gebeurtenis in uw regio en de impact ervan op uw familie, kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn. Dat dit duidelijk niet het geval is draagt net zoals alle bovenstaande elementen bij tot de algehele vaststelling dat er wat u en uw gezin betreft op geen enkele manier sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade ingevolge de politieke

activiteiten van uw oom (...). Louter het gegeven dat uw oom in slechts een enkele aangifte bij de plaatselijke autoriteiten uw naam liet vallen zonder enige concrete toelichting omtrent uw eventuele problemen, kan deze vaststelling geenszins ombuigen. Integendeel, het doet een zeer gesolliciteerd karakter vermoeden (zie document 6a in de groene farde van het administratief dossier).

Bovenstaande elementen brengen onvermijdelijk uw asielmotieven en –relaas an sich ten val, maar deze laten ook twijfels rijzen over uw oprechtheid omtrent het door u beweerde recente verblijf in de regio Caqueta. Indien u werkelijk uw hele leven zou hebben doorgebracht in Florencia, Caqueta en omstreken, dan mag het ten stelligste verbazen dat u en uw partner geen consistente verklaringen kunnen afleggen omtrent de guerrillagroep die er aanwezig zou zijn. Dit wijst niet alleen op de ongeloofwaardigheid van de door u voorgewende problemen, maar toont evenzeer aan dat u in wezen over erg weinig affiniteit met de regio beschikt, gezien er redelijkerwijs kan verwacht worden dat een doorgewinterde inwoner over de juiste informatie zou beschikken en dit zou delen met zijn partner. Het vermoeden omtrent de bedrieglijkheid van de door u beweerde recente verblijfplaats wordt enkel versterkt door de vaststellingen die hierboven reeds aan bod kwamen met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen over uw oom (...), zijn politieke carrière, de lokale verkiezingen en het gegeven dat u klaarblijkelijk erg weinig op de hoogte bent van een wel erg ingrijpende gebeurtenis binnen de lokale gemeenschap. Dit alles, met daarbovenop de inconsistenties over de aard van het verblijf van uw partner in Bogotá, laat het CGVS toe te vermoeden dat u en uw gezin in wezen al geruime tijd niet meer in de regio van Caqueta verbleven, waardoor de geloofwaardigheid en enige aannemelijkheid van uw vrees omwille van uw familiegeschiedenis in de regio verder op de helling komt te staan.

Ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat uw geloofwaardigheid verder wordt gerelativeerd door de vaststelling dat u in wezen zelf nooit beroep heeft gedaan op enige vorm van nationale hulp en/of bescherming. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter duidelijk niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen nooit tot de Colombiaanse autoriteiten heeft gewend, nooit deed u aangifte bij de politie of La Fiscalia of zocht u andere hulpmogelijkheden (CGVS, p. 28-29). Nogmaals, het luttele gegeven dat uw oom uw naam liet vallen in zijn aangifte, kan allerminst volstaan. U heeft immers zelf nooit enige stappen ondernomen. Bovendien weet u zowaar niet wat net het resultaat van desbetreffende aangifte was. Dat u zelf nooit enige hulp hebt gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten omwille van vermeende bureaucratie en corruptie (CGVS, p. 28), biedt geen verschuiving. Dat u gedurende de periode van bijna anderhalf jaar waarin uw problemen zich zouden hebben voorgedaan nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder uw geloofwaardigheid en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.”

en in hoofde van verzoekster:

“Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner (CGVS, p. 13; CGVS partner, p. 17) en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner (...) die u hieronder kunt lezen: (...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn vrees voor de guerrillagroeperingen is verbonden met zijn familiegeschiedenis, dat zijn oom een erkend vluchteling is in België, dat zijn vader internationale bescherming heeft gekregen in Canada en dat de vriend van zijn moeder die sergeant van politie is overleden is en in dit verband, maar ook in verband met zijn profiel als handelaar van een kleine zaak die vatbaar is voor afpersing naar algemene informatie verwijst waaruit blijkt dat militairen en hun familie alsmede mensen die handel drijven een risicoprofiel hebben, kan hij de concrete motieven niet in een ander daglicht plaatsen.

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar Colombia. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten verzoekers' individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Waar verzoeker meent dat de grief van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te streng en subjectief is waar werd geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat de guerrillagroep indien zij hem werkelijk in het vizier zouden hebben gehad hem gedurende ruime periode ongemoeid zouden hebben gelaten, kan hij niet overtuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker tussen de aangehaalde confrontaties in augustus 2018 en de volgende in januari 2019, nooit meer rechtstreeks iets vernam van zijn zogenaamde belagers. Ook nadat de gewapende guerrilla hem op 18 januari 2019 zou hebben onderschept en hem vervolgens zou hebben opgedragen om zich op 15 februari 2019 voor hen te presenteren, hoorde of zag hij deze personen nooit meer terug. Ook na 15 februari 2019, zou er nooit meer enig contact zijn geweest met zijn vermeende belagers.

Het algemene verweer dat zij macht hebben in de regio van Caqueta, dat zij een de facto autoriteit zijn, invloed hebben op heel veel mensen en het aldus niet onaannemelijk is dat zij niet iedereen op elk moment moeten kunnen bedreigen, kan niet overtuigen. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat indien verzoeker daadwerkelijk in het vizier kwam te staan van deze guerrillagroepering, en dit naar eigen zeggen gelinkt is met de familiegeschiedenis, verzoeker gedurende ruime periodes met rust werd gelaten. De stelling dat hij twee keer persoonlijk het slachtoffer werd van de bedreigingen van de groep, met name in augustus 2018 en januari 2019 en hierna besloot om uit Colombia te vertrekken, verklaart noch verschoont het gegeven dat de guerrillagroepering hem al die tijd zijn gang heeft laten gaan. Het enkele gegeven dat hij in angst heeft geleefd in de periode tussen de twee incidenten en de bewering dat de guerrilla ook meer en meer familieleden van militairen begon te achtervolgen, doet hier ook geen afbreuk aan.

Waar verzoeker stelt dat zijn oom werd vermoord in deze periode, gaat hij eraan voorbij dat hij met betrekking tot deze oom zelf verklaarde dat deze tot de Farc behoorde en werd vermoord omdat Farc wilde verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 25), hetgeen moeilijk gelinkt kan worden aan verzoekers beweerde problemen met de guerrillagroepering en een volledig andere context is. Verzoeker heeft overigens nooit te kennen gegeven dat hij omwille hiervan problemen kende met de guerrilla, maar verwees meermaals naar zijn familiegeschiedenis, namelijk het gegeven dat zijn familie in het verleden reeds slachtoffer werd van de guerrilla omwille van hun betrokkenheid bij het nationale Colombiaanse leger. Hier komt nog bij dat verzoeker na het incident in januari 2019 nog bijna een jaar in dezelfde omgeving rond Florencia bleef wonen, verzoeker vertrok immers pas naar Bogotá op 16 december 2019.

De stelling dat hij voorzorgsmaatregelen nam en niet steeds op eenzelfde plek verbleef kan in de gegeven omstandigheden niet overtuigen. Verzoeker bleef immers gedurende geruime tijd eenvoudigweg aan het werk als zelfstandig handelaar tot enkele maanden voor zijn vertrek naar Bogotá, ondanks het gegeven dat zowel verzoeker als verzoekster dachten dat dat dit werk en bijhorende verplaatsingen mogelijke de reden zou kunnen geweest zijn voor zijn problemen (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 26; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.

15. Ook verzoekster gaf te kennen dat verzoeker na 15 februari 2019 gewoon opnieuw aan het werk is gegaan (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16).

Het argument dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar wordt gesteld dat verzoekers job allerminste discreet te noemen was subjectief is, is niet ernstig. Verzoekers job was allerminst discreet te noemen, aangezien verzoeker hiervoor de hele regio doorkruiste, geïnteresseerden hem konden bereiken via zijn persoonlijk telefoonnummer en zijn telefoonnummer, door zijn toedoen, naarstig de ronde deed in de streek (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Het verweer dat hij heeft aangetoond dat hij een kleine zaak had, dat hij meestal werkte met mensen die hij kende en dat hij geen fysieke winkel had, doet geen afbreuk aan de voormelde elementen waaruit blijkt dat verzoeker met zijn werk zich publiekelijk wel blootstelde en hier allerminst discreet mee omging. Indien de aanwezige guerrilla het werkelijk op verzoeker gemunt zou hebben en zij hem werkelijk zouden hebben willen treffen, zouden zij hiertoe in wezen ruim de kans hebben gekregen.

Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoeker klaarblijkelijk zonder enige twijfel zijn andere zoon in Colombia zou achterlaten indien er werkelijk gevaar zou dreigen. Waar verzoeker thans voorhoudt dat hij zijn zoon niet van zijn moeder kon onthouden en stelt dat hij zijn zoon niet zonder toestemming van de moeder kon meenemen en hij niet goed met haar overweg kan, is de Raad van oordeel dat dit overwegingen zijn die niet opwegen tegen zijn eerdere verklaring dat hij voornamelijk angst heeft dat zoon iets zou kunnen overkomen en dat hij erg bezorgd is om zijn veiligheid in Bogotá bij zijn moeder (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10, 31). Bovendien wordt hierbij opgemerkt dat verzoeker nooit enige waarschuwing ten aanzien van zijn zoon en diens moeder zou hebben gemaakt en simpelweg uit het land zou zijn vertrokken zonder ook maar enige melding te hebben gemaakt van een mogelijk gevaar. Een dergelijke vaststelling doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen en de vrees dat zijn zoon omwille van zijn problemen iets ernstig zou overkomen.

Waar verzoekers de verscheidene vastgestelde incoherenties in hun onderlinge verklaringen toeschrijven aan de stress en vermoeidheid die verzoekster had tijdens het onderhoud waardoor zij zich meermaals vergiste, bieden zij geen afdoende verklaring voor dergelijke frappante tegenstrijdigheden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoekers waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat zijn hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Bovendien gaat het niet om één tegenstrijdigheid, maar verscheidene incoherenties en tegenstrijdigheden die wel degelijk betrekking hebben op de kern van het asielrelaas.

Zo kon terecht worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij zou zijn benaderd door de groepering van Teofilo Forero, die ook gekend zijn als het Frente 39 en die toebehoren aan de Farc, terwijl verzoekster spreekt over het Frente 15 en deze groep aan het ELN toebedeelt, een geheel andere guerrillagroepering dan de Farc. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij zich op 15 februari 2019, de dag waarop hij zich zou hebben moeten presenteren voor de guerrilla, in Florencia zou hebben bevonden bij zijn oom W., terwijl verzoekster had verklaard dat verzoeker zich die bewuste dag samen met haar bij jullie thuis zou hebben opgesloten. Ook kon worden vastgesteld dat verzoekster beweerde dat verzoeker een oom had die verdwenen is en waarover niets geweten is, terwijl volgens verzoeker deze oom gewoon in Florencia woonachtig is. Een volgende tegenstrijdigheid ligt in de vaststelling dat verzoeker aanhaalt dat verzoekster na haar vertrek naar Bogotá in april 2019 nooit aan het werk zou zijn geweest in de hoofdstad en dat hun dochter er nooit naar de kleuterschool of kindertuin zou zijn geweest, maar de hele dag bij haar moeder zou zijn gebleven, terwijl verzoekster daarentegen te kennen geeft dat zij tussen mei en december 2019 in Bogotá aan de slag zou zijn geweest bij een bank en dat hun dochter in die periode haar dagen zou hebben doorgebracht in de kleuterklas of kindertuin. Meer zelfs, verzoekster gaf aan dat hun dochter nog naar de kindertuin was gegaan enkele dagen nadat verzoeker ook in Bogotá gearriveerd was in december 2019.

Verder wordt vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat verzoeker in de omgeving van Florencia en Caqueta als handelaar zou hebben gewerkt tot de dag dat hij naar Bogotá is gekomen, terwijl verzoeker dan weer aangeeft dat hij al enkele maanden daarvoor zou zijn gestopt met zijn handelsactiviteiten.

Het louter stellen dat de vaststellingen rond de naam van de guerrillagroepering en de oom van verzoeker te wijten zijn aan een vergissing bij verzoekster, kan niet volstaan. Evenmin kan de Raad genoegen nemen met de stelling dat verzoeker al enkele maanden voor zijn vertrek naar Bogota zou zijn gestopt met zijn handelsactiviteiten.

Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoekers wijten deze “vergissingen” aan stress en vermoeidheid doch elk gehoorgesprek brengt stress met zich mee, hetgeen geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en aan de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Ook kan worden vastgesteld dat het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op normale wijze heeft kunnen plaatsvinden en blijkt hieruit niet dat verzoekster onderhevig was een overmatige stress en vermoeidheid derwijze dat zij niet in staat was om deel te nemen aan een interview omtrent haar beweerd vrees voor vervolging en haar relaas uit de doeken te doen.

Waar zij over de vraag waar verzoeker zich bevond op 15 februari 2019 thans duiden dat zij zich op 15 februari eerst bij verzoekers oom W. bevonden en dat ze daarna terug naar huis zijn gegaan, kunnen zij niet overtuigen. Dit komt de Raad over als gekunstelde *post factum* verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig en eensluidend te laten uitschijnen. Verzoeker verklaarde immers dat hij zich op 15 februari 2019, in Florencia bevond bij zijn oom W., terwijl verzoekster verklaarde dat verzoeker zich die bewuste dag samen met haar thuis zou hebben opgesloten.

Hetzelfde geldt voor de in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie in verband met de vraag of hun dochter al dan niet naar de kleuterklas ging in Bogota. Hierin wordt aangegeven dat verzoekster tijdens haar onderhoud heeft aangegeven dat haar dochter naar een soort crèche ging dat niet de school was en dat verzoeker heeft aangetoond dat hun dochter bij verzoekster is verbleven en hiermee wilde zeggen dat het verzoekster was die verantwoordelijk was voor hun dochter. Er wordt in het verzoekschrift ook nog vermeld dat *“haar moeder besloot haar een tijdje bij een kindermisje te plaatsen en dit was de “crèche” waar ze het over hadden”*. De Raad kan ook hier niet anders dan vaststellen dat dit evenzeer gekunstelde *post factum* verklaringen zijn die na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig en eensluidend te laten uitschijnen, doch geenszins kunnen volstaan om de gedane vaststellingen en frappante tegenstrijdigheid in een ander daglicht te plaatsen.

Zoals in de bestreden beslissing correct werd gesteld kan worden vastgesteld dat verzoeker aanhaalt dat verzoekster na haar vertrek naar Bogotá in april 2019 nooit aan het werk zou zijn geweest in de hoofdstad en dat hun dochter er nooit naar de kleuterschool of kindertuin zou zijn geweest, maar de hele dag bij verzoekster zou zijn gebleven, terwijl verzoekster daarentegen te kennen geeft dat zij tussen mei en december 2019 in Bogotá aan de slag zou zijn geweest bij een bank en dat hun dochter in die periode haar dagen zou hebben doorgebracht in de kleuterklas of kindertuin/crèche. Meer zelfs, hun dochter zou nog naar de kindertuin/crèche zijn gegaan enkele dagen nadat verzoeker ook in Bogotá gearriveerd was in december 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7).

Verzoekers klagen in het verzoekschrift aan dat verzoekster niet met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, waardoor zij menen dat artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden, dat luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien betreft de aangehaalde tegenstrijdigheid geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster, maar wel een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster. Ten slotte heeft verzoekster door middel van de tweede bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van voormeld artikel 17, § 2 werd bereikt.

Waar verzoekers wijzen op het feit dat verzoeker het slachtoffer werd van twee incidenten die niet concreet beoordeeld worden in de bestreden beslissing moet er aan worden toegevoegd dat het geheel is van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Voorts geeft verzoeker in het verzoekschrift toe dat hij met betrekking tot de verblijfplaats van zijn oom Y. heeft gelogen, omdat hij bang was voor de gevolgen van deze informatie. Verzoeker stelt dat hij deze leugenachtige verklaringen aflegde, omdat hij herhaaldelijk had gehoord dat het verlaten van het land nadelig was voor het asielverhaal en dat aangezien zijn oom in België in een asielprocedure zat was hij bang dat dit averechts zou kunnen werken. Verzoeker licht hierbij niet concreet toe op welke wijze dit nadelig zou kunnen zijn voor het asielverhaal en nadelig zou kunnen werken. Met een dergelijk algemeen en vaag verweer slaagt verzoeker er ook niet een valabele verklaring te geven voor zijn eerdere verklaringen. De Raad stelt hierbij zelfs vast dat verzoeker wanneer hij tijdens zijn onderhoud geconfronteerd werd met deze vaststellingen hij vooreerst ontkende niet te weten van het verblijf van zijn oom in Ecuador om vervolgens wanneer hij verder gewezen wordt op de incoherenties in zijn verklaringen hij dan weer wel te kennen gaf dat hij wist dat zijn oom is Ecuador is geweest, maar dat hij het exacte moment niet kende (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 30, 31).

Verzoeker stelt voorts dat hij vreest dat de guerrillagroepering hem in verband met zijn oom Y. zullen brengen aangezien hij tot zijn familie behoort en hij vroeger naar bepaalde evenementen ging om hem te helpen. Het argument dat verzoeker zijn oom Y. hielp met het manuele werk en niet rechtstreeks deelt uitmaakte van zijn werkteam, overtuigt evenmin. Dit kan namelijk niet volstaan ter verschoning van verzoekers onwetendheid met betrekking tot eenvoudige doch fundamentele aspecten verbonden aan zijn oom en diens asielrelaas. Er kan gelet op de door verzoeker geschetste context dan ook wel degelijk worden verwacht dat hij kan duiden voor welke politieke partij en met hoeveel stemmen zijn oom werd verkozen in 2016 en wie toen burgemeester was, maar ook dat hij weet of zijn oom al eerder aan verkiezingen had deelgenomen. Aangezien verzoeker bovendien geheel onwetend bleek te zijn over de moord op F.C., een nationaal gerapporteerde gebeurtenis die enorm veel afgrijsen uitlokte, die overigens rechtstreeks in verband te brengen is met de problemen van zijn oom en zelfs beschreven staat in de aangifte die verzoeker zelf neerlegde ter staving van zijn verzoek wordt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de vrees dat de dat de guerrillagroepering hem in verband met zijn oom Y. zullen brengen volledig ondermijnd.

De verwijzing naar een algemene situatie of een risicoprofiel volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven daartoe in gebreke.

Ook de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet altijd gegarandeerd is, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Hoewel verzoekers van mening zijn dat de documenten die zij hebben ingediend dienen te worden beschouwd als een begin van bewijs van de problemen zij hebben ondergaan en in overeenstemming zijn met hun verklaringen, moet worden vastgesteld dat verzoekers niet de terechte vaststellingen met betrekking tot deze documenten niet weerleggen of verklaren. De commissaris-generaal oordeelde terecht:

“De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u en uw partner legden jullie paspoorten, identiteitskaarten en het paspoort van jullie dochter neer, dient gesteld te worden dat het CGVS jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet betwist. Ingevolge de moord op de toenmalige partner van uw moeder meer dan tien jaar geleden, u legde documenten betreffende deze gebeurtenis en een foto van een kaart vanwege de nationale politie neer, kan geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld. Zoals hierboven reeds gemotiveerd, kunnen uw persoonlijke asielmotieven immers niet als geloofwaardig worden beschouwd. Ook met betrekking tot de sociale en politieke activiteiten van uw oom (...) kan geen vrees in uw hoofde worden vastgesteld (zie supra). Slechts in een enkele aangifte die uw oom bij de Defensoria deed wordt uw naam vermeld, maar nergens worden uw problemen aan het licht gebracht hetgeen een louter gesolliciteerd karakter doet vermoeden. De andere certificaten en aangiftes van uw

oom (...) vermelden nergens uw naam of persoonlijke situatie en hebben dus slechts betrekking op deze van uw oom. De foto's van uw broer in legerdienst en de foto's van de bijhorende documenten tonen slechts dat uw broer, net zoals talloze andere Colombianen, met succes zijn verplichte dienstplicht heeft beëindigd. De nieuwsartikels, en de screenshots van uw facebookprofiel en foto's van een aanval op politieagenten beschrijven slechts situaties en gebeurtenissen in uw land van herkomst die u zoals hierboven reeds uitgebreid geargumenteed, niet heeft kunnen doortrekken naar een persoonlijke gegronde vrees wat u betreft. De foto's van het Canadese paspoort van uw vader, de foto's van de Belgische verblijfskaart van uw moeder, de resterende foto's en de objectieve informatie over Vluchtelingenconventie en subsidiaire bescherming zijn niet relevant in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade te weerleggen of te verklaren.

Bovendien kan er wat betreft de door verzoekers bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Ook de loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet altijd gegarandeerd is in Colombia, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel "sociale groep", valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus "Colombia – Veiligheidssituatie" van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, als de COI “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG’s (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*”

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Florencia, de hoofdstad van het departement Caquetá worden beoordeeld.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyses zijn gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door verzoekers aangehaalde bronnen bevestigen dat het gewapend conflict in Colombia nog steeds slachtoffers eist, dat de veiligheidssituatie er precair is en er mensenrechten worden geschonden. Evenwel kan naar het oordeel van de Raad uit de geciteerde informatie; niet blijken dat er in Caqueta en meer bepaald de stad Florencia sprake is van een gewapend conflict. Er wordt niet ontkend dat er in Caqueta geweld aanwezig is maar het geweld vindt er hoofdzakelijk plaats op het platteland en niet in de stad.

Eerder is er sprake van crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen zich financieren. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld heeft echter geen uitstaans met een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het geweld viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in het departement Cundinamarca en in Bogotá in het bijzonder, sprake is van zulk willekeurig geweld.

Verzoekers verwijzen naar de voormelde COI Focus van 2020 en een rapport van ICRC van 26 juni 2021, waaruit blijkt dat de COVID crisis een slechte invloed heeft op de veiligheid van de bevolking. De Raad stelt vast dat het COI-rapport een aantal door gewapende groeperingen opgelegde covid-gerelateerde maatregelen rapporteert in 11 van de 32 staten in Colombia, met name Arauca, Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, Córdoba, Guaviare, Huila, Nariño, Norte de Santander en Putumayo, maar dat in vijf ervan, met name Córdoba, Cauca, Guaviare, Nariño, and Putumayo geweld gebruikt werd om deze maatregelen af te dwingen, terwijl in vier andere, Arauca, Bolívar, Chocó, and Huila bedreigd werd met geweld indien de bevolking deze niet zou naleven. Op basis hiervan kan evenmin besloten worden dat er in Caqueta sprake is van een gewapend conflict in zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. De verwijzing naar het UNHCR rapport waaruit blijkt dat bepaalde regio's van Colombia niet bereikbaar zijn voor burgers doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling rond de situatie in Caqueta. De verwijzing naar algemene informatie over de mogelijke humanitaire gevolgen van een conflict en over mogelijke afpersingen, moorden, mensenrechtenschendingen en kidnappings in Colombia, kan evenmin volstaan.

Waar verzoekers de socio-economische situatie in Colombia aankaarten, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Colombia sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Colombia op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar Colombia, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF